

**INSTITUT
JAUME
HUGUET**

**ANTIGA ESCOLA DEL TREBALL
VALLS**

100
anys

**ITINERARI POÈTIC I
NARRATIU**

SANT JORDI 2026

ITINERARI POÈTIC I NARRATIU

SANT JORDI 2026

ITINERARI POÈTIC I NARRATIU

Edició: Departaments de Llengua i Literatura catalana i castellana

Maquetació: SRiSTIC

Portada: Alicia Sánchez Romero, 1r BAT B

© **Institut Jaume Huguet · Antiga Escola del Treball**
Valls, 23 d'abril de 2026

PÒRTIC 2026**DE L'ENTRADA A LA LITERATURA A LA
CREACIÓ LITERÀRIA**

–Non non, vine, vine, vine,
non non, vine, vine, son.
Si la son venia, jo m'adormiria...
si la son no ve, no m'adormiré...
Non non, vine vine son.

És possible recordar el so dolç –i el balanceig de braços– de les cançons de bressol que ens cantava la mare de nadons? A mi m'agrada pensar que sí. Però potser no. Sigui com sigui, aquestes melodies encisadores i paraules tendres són una de les primeres entrades al món de la literatura... I encara que l'objectiu és que el petit s'adormi, també s'estableix un vincle d'unió entre mare i infant a través de la cançó, mitjançant la música i la lletra.

De totes maneres, si ho penso bé, crec que el que de debò recordo és quan ma mare bressolava i adormia amb aquesta tonada els meus germans petits...

Un pop gegant atacant un vaixell enmig d'una mar enfurismada. Retinc encara a la memòria els gravats en blanc i negre intercalats als gruixuts i antics llibres de Jules Verne que, de petit, fullejava assegut a la falda de la iaia. Jo encara no sabia llegir i escoltava bocabadat les aventures que sorgien d'aquelles columnes de lletres i de l'enginy de la narradora que resumia els llibres i els explicava com si d'un conte es tractés: *Vint mil llegües de viatge submarí*, *Cinc*

setmanes amb globus, Viatge al centre de la Terra, La volta al món en vuitanta dies, De la Terra a la Lluna... I jo em deixava anar i veia, com si fos allà, les meravelles desconegudes del fons marí, la sabana i les selves de l'Àfrica amb els seus habitants i animals exòtics, els volcans i el magma incandescent de sota els nostres peus, els vaixells creuant els oceans descobrint illes salvatges, els cràters del satèl·lit selenita...

Fins que m'adormia o arribava l'hora de berenar, pa amb xocolata o pa amb oli i sucre... Mmm, que bo!

–Patim patam patum,
homes i dones del cap dret!
Patim patam patum,
no trepitgeu en Patufet!

Qui no coneix el conte d'*En Patufet*? Qui no recorda que es refugià de la pluja sota una col i un bou que pasturava es va cruspir d'una mossegada col i Patufet? Doncs bé, no sé jo si avui en dia és un conte gaire popular entre la canalla, però a mi m'encantava que me l'expliquessin, encara que me'l sabés de memòria. *En Patufet* és una rondalla tradicional catalana que va popularitzar Josep Maria Folch i Torres a través de la revista infantil homònima, que ell mateix dirigia. A casa hi havia molts exemplars antics de la revista *En Patufet*, i també de moderns, fins que l'any 1973 es va deixar de publicar. També rebíem el TBO, una revista il·lustrada de dibuixos i tires còmiques en castellà –tot i que també se'n van editar uns números en català–, amb personatges tan entranyables com els de la Família Ulises o el Professor Franz de Copenhague –els escric en castellà, així

me'ls van presentar... Jo tenia uns vuit anys i els devorava un darrere l'altre fins que en quedava ben tip.

I després, me n'anava a jugar a pilota o a fer un tomb pel barri amb bici; i en tornava, més d'una vegada, amb els genolls pelats i ensangonats d'alguna caiguda.

“Hi havia una vegada una dona que feia llenya al bosc, quan del fons de la boscúria en sortí un os que s'abraonà al seu damunt i se l'endugué cap a la seva cova, i allà dins, la forçà i la feu mare d'un noi, mig os, mig persona”.

Què us sembla? Així comença el conte d'*En Joan de l'Os* –encara em costa escriure'l sense diacrític–, un conte, amb diferents versions, conegut arreu d'Europa i també de Catalunya, València i les Balears. A mi me l'explicava el meu avi, en la versió menorquina i amb el títol d'*En Joan d'Alonso*. Ens reuníem tota una colla de nens i nenes –cosins, cosines, germans, germanes– a la fresca d'algun capvespre d'estiu al voltant de l'avi, que feia durar la narració durant uns quants dies. En Joan de l'Os no coneix la por, i se'n va de casa a veure si, per fi, aconsegueix conèixer-la: “Camina que caminaràs, camina que caminaràs...”, i durant el seu viatge es troba un grapat de companys amb qui viu un munt d'aventures fantàstiques...

I l'endemà al matí, cap a la platja, a nedar per l'illot i a buscar acolorits caragolins de mar i vogamarins morats i negres. I un cop a casa, una galletada d'aigua de la cisterna, ben freda, per refrescar-nos i treure'ns la sal.

I han anat passant els anys... Molts anys... I tantes lectures!

* * *

El “pòrtic” és un text que encapçala un llibre a manera de presentació, i també una porxada, un vestíbul, una “entrada”. Jo, modestament, us he presentat la meua entrada a la literatura en un exercici de memòria, de quan era petit... Vosaltres, segur, hi heu tingut també la vostra, d’entrada –amb contes, rondalles, endevinalles, cançons...– i amb les vostres experiències lectores.

Avui, però, amb l’*Itinerari poètic i narratiu* d’aquest any 2026 ens oferiu la vostra entrada a la creació literària amb aquest magnífic recull de narracions i poesies premiades al XXIXè Concurs de Sant Jordi del nostre Institut. Enhorabona i per molts anys!

Joan Foguet Coll

Exprofessor de l’INS Jaume Huguet

XXVIII Premis Literaris
Sant Jordi 2026

POESIA

Premi Carles Magriñà

Categoria A:

Primer premi

Accèssit

Nostàlgia, d'Ona Baixas Culvi. 2n d'ESO E

El gran amic, de Max Valldosera. 1r d'ESO B

Categoria B:

Primer premi

Accèssit

Silenci, de Sarah Rose. 4t d'ESO D

Paraulas al vent, de Flora Escarré Rafí. 4t d'ESO D

Categoria C:

Primer premi

Accèssit

Dies que volen, de Nicole Tymkiv. 2n de BAT C

Desert

Premi Federico García Lorca

Categoria A:

Primer premi

Accèssit

Si él no estuviera aquí, Marina Blanch. 1r d'ESO C

Sant Jordi, Eva Ferrer. 1r d'ESO A

Categoria B:

Primer premi

Accèssit

Consuelo en la sombra, Júlia Casamitjana. 3r d'ESO C

Un primer contacto, Medeea Agapie. 3r d'ESO D

Categoria C:

Primer premi

Accèssit

Sant Jordi... ¿era hoy?, Arnau Morera, 1r BAT A

Guerrillas, Txell Tomàs. 2n BAT A

PROSA

Premi Narcís Oller

Categoria A:

Primer premi
Accèssit

L'amagatall del fusell, de Jofre Galofré Batalla. 2n d'ESO E
Carta a algú, d'Aram Puigjaner García. 1r d'ESO D

Categoria B:

Primer premi
Accèssit

La dona que espera, de Sara Taider. 4t d'ESO D
Freqüència, de Marina Griñó Anglès. 3r d'ESO C

Categoria C:

Primer premi
Accèssit

La llibreria del silenci, de Douaa Qaddour. 1r de BAT C
Quan el silenci volia fer-nos callar, de Génesis Rodríguez Velásquez. 1r de BAT B

Premi Miguel de Cervantes

Categoria A:

Primer premi

Desert

Categoria B:

Primer premi

Una crítica al ciclo interminable de la esclavitud moderna, Juliet Camila Salas. 4t d'ESO B

Accèssit

Recuerdos, Neus Contijoch. 3r d'ESO C

Categoria C:

Primer premi

Me ha mojado la cara una lágrima con un olor desconocido, Clara Segú. 2n BAT A

Accèssit

Carta bajo las luces de Chiang Mai, Aya En Nadi. 2n BAT A

Premi Carles Magriñà
de poesia

PREMI, CATEGORIA A
ONA BAIXAS CULVI
2N ESO E

NOSTÀLGIA

Una cosa que ens fa sentir molt vius,
guardada dins un àlbum al nostre cor
mescla de records i moments purs,
i que mantenim com si fos un tresor.

Transporta de nou al passat,
on hi havia alegria interna,
pensàvem sempre en la felicitat,
i creïem que seria eterna.

El pitjor enemic és el passat,
i saber que avui serà memòria
i demà potser serà esborrat,
o mai tornarà aquella eufòria.

El passat ens crida amb veu suau,
però el present ens crida a anar-hi.
No et quedis quiet en aquell cau,
que el nou camí ja pots iniciar.

ACCÈSSIT, CATEGORIA A
MAX VALLDOSERA
1R ESO B

EL GRAN AMIC

Un gran policia,
ben abrigat,
que et fa companyia
i molta amistat.

Et dona amor
quan s'asseu al costat,
i a poc a poc s'adorm
quan està ben cansat.

Té energia infinita,
mai se li acaba.
Corre per la casa
mentre et llepa la cara.

Sigui petit
o sigui molt gran,
és un pelut
que sempre t'està vigilant.

PREMI, CATEGORIA B
SARAH ROSE
4T ESO D

SILENCI

La mort arriba en silenci,
com passes que no fan soroll.
S'emporta paraules velles,
records plens de dolor.

Fa por que tot s'acabi,
que el temps deixi de córrer.
Però també que porti descans,
per a qui més ho demani.

Però enmig de tanta tristesa,
hi ha records que fan companyia,
somriures i riures guardats a temps,
que encara així ens donen vida.

La mort tanca la història
de qui hem estimat de veritat;
perquè l'amor i els records
viuen sempre dins dels nostres cors.

ACCÈSSIT, CATEGORIA B
FLORA ESCARRÉ RAFÍ
4T ESO D

PARAULES AL VENT

Perdut entre l'aire que m'acaricia,
sense saber on anar,
la seva veu sense cap malícia
és la que em fa somiar.

Em quedo allí dins,
cap on anar segueixo sense saber,
i de cop veig una flor entre tants camins;
anar cap allí és el que em fa voler ser.

Per fi trobo la sortida,
gràcies a la flor que em vaig trobar;
fora me la trobo a ella
i no la puc deixar de mirar.

PREMI, CATEGORIA C
NICOLE TYMKIV
2N BAT C

DIES QUE VOLEN

No vull sentir, no vull pensar
que algun dia tot s'acabarà,
però el temps només sap com avançar;
veig com els dies comencen a marxar.

M'estic perdent entre expectatives
d'aquells que parlen sense saber la veritat;
diuen que he de seguir l'exemple de les seves vides
oblidant el que jo realment he desitjat.

Miro al mirall i no em trobo encara;
m'estic ofegant en un món inventat.
El meu camí no s'acaba
mentre el rellotge em deixa de costat.

Premio Federico García Lorca
de poesía

PREMIO, CATEGORÍA A
MARINA BLANCH
1.º ESO C

SI ÉL NO ESTUVIERA AQUÍ

Ay, si él no estuviera aquí...
Mi cielo azul se apagaría,
y, sin su sol, las flores dejarían de florecer,
las frutas dejarían de crecer,
los pájaros dejarían de cantar al amanecer.

Si él no estuviera aquí, mi gran amor,
mis ojos perderían su valor,
mi preciosa voz se rompería
y mi alma se desvanecería.

ACCÉSIT, CATEGORÍA A

EVA FERRER

1.º ESO A

SANT JORDI

Todo comienza en abril,
es una historia infantil.
Un gran reino encantado
donde un dragón ha llegado.

A la princesa se lleva,
el caballero lo matará.
Del suelo con sangre nace
una bella rosa que ofrece.

PREMIO, CATEGORÍA B
JÚLIA CASAMITJANA
3.º ESO C

CONSUELO EN LA SOMBRA

Mientras el sol brillante se desvía,
la noche aparece suave en el cielo,
apagando las luces de ese día
y dejando ver un manto sin duelo.

El día queda atrás, casi dormido;
Ya no hay relojes marcando la prisa,
solo un silencio tenue que improvisa
con misteriosa calma y sin miedo.

Es en la sombra donde me desvelo
con melancólica y triste música,
buscando algún profundo consuelo.

Y la bellísima luna de plata
me envuelve con su fiel y puro amor,
quitándome cualquier tipo de dolor.

ACCÉSIT, CATEGORÍA B
MEDEEA AGAPIE
3.º ESO D

UN PRIMER CONTACTO

En tus ojos hallo tu dulce amor,
que hace temblar mi ser cada instante
y alimenta el fuego de un amor ardiente,
que envuelve el alma en un fuerte ardor.

Si tu voz se acerca, nace un clamor,
del corazón late desbordante,
y en cada beso hallo tu luz radiante,
que pinta mi mundo con puro calor.

Mas temo al día en que falte tu luz,
todo borroso por la blanca niebla,
y el vacío inunda mi joven cruz.

Si no estás, me pierdo entre la tiniebla,
arriba en la montaña a contraluz,
cada noche tu ausencia me desvela.

PREMIO, CATEGORÍA C
ARNAU MORERA
1.º BATA

SANT JORDI... ¿ERA HOY?

El dragón era verde.

No, rojo.

Vivía en una cueva.

No.

Vivía aquí.

Perdón.

Era rojo como la sangre del dragón que manchó la arena en el preciso instante en que el caballero le clavó la espada. Todos aplaudieron; eso sí lo recuerdo.

Yo esperaba en la torre.

El caballero se llamaba Javier... o Jordi, no importa. Él prometió salvarme; los caballeros siempre prometen cosas antes de subir a la torre.

Las escaleras eran largas, muy largas.

A veces oigo pasos y pienso que está subiendo otra vez.

Que viene a matarlo.

Al dragón.

Porque el dragón sigue aquí.

Por la noche se inclina sobre mí y sopla fuego.

Quema.

Por la mañana, siempre ha quemado algo.
Un nombre desaparece.
Una cara tarda demasiado en encajar.
Una fecha se queda sin número.

Antes, las cosas estaban completas.
Ahora despiertan con esquinas quemadas.

Hoy es 4 de abril.
La princesa siempre viene el 4.
Hoy sí.
No se me olvida.
Ella llega, con una rosa entre las manos.
Me sonrío y en sus ojos veo los míos de antes, los que
no se quemaron, los que el fuego no pudo tocar.

Y yo, por fin, entiendo que esta leyenda, la enfermedad
no la podrá borrar,
ya que el amor quedará, aunque todo lo demás se
quemara.

ACCÉSIT, CATEGORÍA C
TXELL TOMÀS
2.º BAT A

GUERRILLAS

La gente dice que la vida son pequeñas batallas que se van superando,
pequeñas batallas que a mí se me han convertido en guerras.
Llevo cargando maletas de plomo que todo el mundo ve de paja.
El plomo pesa y la paja quema.

Vivo en una guerra constante dónde parece que yo siempre pierdo.
Tambalea, todo tambalea; la tierra entera se mueve bajo mis pies y no me puedo mover.
Se agrieta lentamente mientras voy viendo como todo cae a mi alrededor,
y espero que ella me trague, pero la tierra y el tiempo van lentos.

Lucho y el cuerpo me duele;
llevo los ojos vendados y las manos me sangran de dar golpes al aire.
El cansancio no cesa, no hay tregua.
No existen las tablas para la muerte.
Yo vivo en una guerra constante,
y la gente dice que la vida son pequeñas batallas.

¡Qué guerrillas tan pequeñas
para alcanzar tanto dolor!

Premi Narcís Oller
de narrativa

PREMI, CATEGORIA A
JOFRE GALOFRÉ BATALLA
2N ESO E

L'AMAGATALL DEL FUSELL

Aquesta història passa en un poble petit de la província de Tarragona; aquest poble és Rodonyà, on vivia una família, la mare, Lola, el pare, Josep i els fills, Joan i Mercè. La família d'en Josep era molt feliç, fins que un dia els van dir una notícia que els canviaria la vida.

Al Josep el cridaven per anar a la guerra contra els franquistes. El Joan i la Mercè van intentar convèncer el seu pare perquè es quedés, però era obligatori i hi va anar igualment. Al Joan i a la Mercè els va saber un greu increïble, però no hi podien fer res.

Als republicans els donaven tres objectes: una bossa plena de bales, una medalla i un fusell; aquests tres objectes se'ls podien quedar en cas que no es morissin. El dia 17 de juliol de 1936, en Josep va anar cap a la guerra. Aquesta guerra va ser un complet desgavell. Se sentien trets per aquí i per allà, et disparaven a tu i al company del costat, i veies morir un munt de gent. Però passaven els dies i el Josep seguia amb vida; ell no matava gaire gent, però va matar algú. Així van anar passant els dies, fins que un dia es va acabar la guerra; els trets havien parat, però els franquistes havien guanyat la guerra i tota la feina dels republicans morts, i dels vius, no va servir de gaire; havien lluitat per casa seva i els van obligar a marxar en tren.

Havia començat la dictadura i Franco estava governant Espanya. En Josep no estava d'acord amb res del que passava, no volia marxar. Per això va saltar del tren, per tornar cap a casa seva. Va tardar uns quants dies a arribar. A les nits agafava redoltes i branques per fer foc i mantenir-se calent, fins que el dia 31 d'octubre de 1945 va arribar a casa. Els seus fills i la seva dona no s'ho creien; estaven molt contents, però espantats, perquè, si trobaven el seu pare, el matarien. En Josep es va amagar amb el fusell al costat, i amagat allí van anar passant els anys, fins que un dia van trucar al timbre... Era una tropa de l'exèrcit franquista a casa seva. Es veu que un vigilant del tren el va veure saltar cap al bosc i per poc que no l'atrapen. En Josep volia aguantar amagat fins que comencés la democràcia, fins que acabés la dictadura. Però la cosa no va anar del tot bé, en Josep va estar amagat fins el 15 de novembre de 1959; va estar catorze anys amagat al costat del seu fusell. Fins que un dia va passar la pitjor cosa que podia passar: un dia com qualsevol altre, uns militars de l'exèrcit espanyol van entrar a casa d'en Josep, van agafar embranzida i van esbotzar la porta de la casa. Van detenir el Josep i el van condemnar a mort. Però abans que passés tot això, va deixar el seu fusell amb la bossa de bales i la medalla, tot amagat sota una rajola, a terra, perquè així el recordarien com un bon guerrer republicà.

Actualment, la família d'en Josep encara conserva els objectes que ell els va deixar. El Joan i la Mercè expliquen a tots els seus amics l'emocionant història del seu pare, amb orgull de la feina que van fer tots els republicans de l'època.

ACCÈSSIT, CATEGORIA A
ARAM PUIGJANER GARCIA
1R D'ESO D

CARTA A ALGÚ

Aquesta carta està en català, cosa prohibida per la dictadura. Necessitava escriure-la perquè cada cop estic més a prop de la mort.

Bé, comencem des del principi: em dic Josep Secall Badia, de ca la Cirereta. Visc a Valls amb la meva família; les meves germanes són la Teresa i la Maria, i totes dues són més petites que jo. La meva mare també es diu Teresa i treballa com a modista; el meu pare es diu Francesc i és un soldat roig a favor de la democràcia, o ho era perquè fa poc vam descobrir que el van afusellar per parlar en català en públic i ara ens persegueixen a nosaltres. La Maria ho va descobrir sentint parlar uns soldats franquistes. Quan ens va avisar, la casa estava feta un desgavell i la mare va decidir que havíem de marxar a l'exili, però la Maria s'hi oposava. De cop es va sentir un soroll, com d'un tret. Al cap d'uns segons, la Maria era a terra amb una ferida mortal. Al fons es va sentir un altre tret que va impactar el pit de ma mare; ens havien envoltat. La Teresa va decidir córrer i jo la vaig seguir. Vam sortir de Valls miraculosament i després ens vam dirigir cap a França. En tot el viatge no ens vam trobar ni un soldat, però altres mals ens feien morir: feia quatre dies que no menjàvem i l'aigua que bevíem estava contaminada. Un dia, a

l'alçada d'Olot, els soldats ens van trobar; la Teresa va decidir entregar-se, però jo em vaig posar a córrer i un soldat va apuntar el fusell cap a mi. En veure-ho, la Teresa va agafar embranzida i es va interposar entre la bala i jo. Vaig veure com queia morta, estesa a terra. No em vaig parar a veure el que feien amb el cos de ma germana, i vaig córrer. Amb llàgrimes als ulls em vaig dirigir al bosc, em vaig refugiar en una cabana d'un ramader i ara estic aquí, amb la punta d'un fusell a l'esquena. El soldat que em va trobar m'ha deixat escriure aquesta carta i m'ha promès que la hi enviaria a una persona perquè conegués la meva història. Espero que ho faci i que algú acabi amb aquesta maleïda dictadura.

Em dic Josep Secall Badia i espero que algú trobi aquesta carta...

Bang! Bang! Bang!

PREMI, CATEGORIA B
SARA TAIDER
4T D'ESO D

LA DONA QUE ESPERA

La freda brisa impactava contra el balcó i la casa tremolava amb cada bufada de vent implacable, però la figura asseguda no ho va ni notar. En realitat, feia temps que no sentia res. Estava ofegada en un buit interminable, sense voler (ni saber) com tornar cap a dalt. Cada dia era igual, i ella no feia altra cosa que obrir les finestres del saló i observar l'horitzó sense notar el pas de les hores. A fora se sentien sorolls, crits i petites rialles dels nens que s'envalentien per sortir al carrer. Però, per a l'Alba, res d'això no importava. Res, des que el seu difunt marit se'n va anar. Es deia Marc, i ara deuria tenir trenta-un anys. Era un home somiador que defensava la democràcia amb tot el seu cor i el seu seny. Professor de català, marxista i progressista, arriscava la seva vida pels seus ideals sense cap remordiment. Va ser per aquesta mateixa passió i convicció que l'Alba es va enamorar d'ell, i que van compartir la vida junts fins que alguna cosa ho va canviar tot: la dictadura es va emportar el seu home i no va tenir la decència de tornar-l'hi. Un dia hi era, bromejant

amb el seu positivisme tan refrescant, i, a l'altre, era detingut. Va ser sentenciat a mort. L'Alba no hi va assistir, però el soroll de l'escapçament del seu cap i de la sang lliscant com un riu encara ressonava dins seu com un eco fantasmal.

De vegades, encara el veia assegut a taula amb la seva tassa de cafè i aquell somriure que li encantava. Les seves aparicions eren tan realistes que li treien l'àlè i la deixaven marejada per molts minuts. Es trobava esperant ansiosament els moments en què desconnectava de la realitat i dansava entre la bogeria i el seny, i aconseguia alguns fragments del seu amant. El seu riure, la seva olor, els seus ulls, els seus rissos... Tot es barrejava amb alguns records que, a poc a poc, anava oblidant. Quan recuperava la lucidesa, el trobava tant a faltar que li feia mal físicament, però no podia fer cap altra cosa que esperar. Esperar i esperar.

A vegades somiava amb el gemec de la porta obrint-se i amb la seva figura travessant l'entrada amb el diari, com si no hagués passat mai res i com si tot hagués sigut un malson. Però era el seu cunyat el que entrava, el que li portava menjar, netejava una mica i a vegades li parlava amb un to tan compassiu que li feia fàstic. Ella voldria respondre-li, però s'assemblava tant al seu germà mort que no tenia esma ni tan sols de mirar-lo. Després,

ell se n'anava i ja no tornava fins a la setmana següent; llavors, l'Alba es quedava completament sola en aquella enorme casa. Havia après a viure entre ecos i xiuxiuejos d'algú que no tornaria mai.

Una ventada forta va tornar a carregar contra la seva llar i la va treure de les seves cavil·lacions. El vidre va tremolar de nou. El cos se li va encongir del fred, però era preferible a aquella sensació de buidor i solitud que pesava al mig del seu pit. Va ofegar un sanglot dèbil i agònic, i va estrènyer els punys; els seus artells van quedar blancs com la neu que decorava les façanes veïnes. El dolor va tornar a atacar, implacable aquest cop. Alguna cosa dins seu es va trencar encara més. Estava sola. El seu marit no tornaria mai més, i ella estava condemnada a la nostàlgia, presonera de la seva solitud i del seu martiri. Mai més tornaria a ser feliç. La seva vida s'havia tornat un bucle constant que li xuclava la poca energia que posseïa. Es despertava sense ganes de res, obria els finestrons i s'asseia en aquella cadira desgastada, demanant i esperant que el fort fred li adormís els sentits i se l'emportés. Volia reunir-se amb el seu estimat, però semblava que el destí li volgués fer la guitza. Cada dia tornava a obrir els ulls.

No menjava, no bevia. No feia altra cosa que lamentar-se de la seva sort i enrabiar-se amb l'home que hi havia fora als carrers, que tants laments li havia causat. Sovint es trobava planejant com venjar-se. Però no podia fer res contra el monstre que governava la seva estimada pàtria.

A vegades reconnectava amb l'actualitat, i la realitat del que passava la colpejava amb força. Escoltava el desastre de l'exterior, els crits de dolor i terror, l'olor de cremat i desesperació, un reflex del seu propi interior. No la commovien gens ni mica. La mort l'havia visitat i li havia arrencat la seva humanitat i empatia. No era capaç de sentir res, tot i que una veu dins seu li deia que les coses canviarien. Però sabia que no continuaria viva per presenciar-ho, i va apagar qualsevol indicatiu d'esperança. Així que cada dia tornava a asseure's al balcó, els laments, una simfonia de fons mentre esperava... Esperava i esperava, amb la vista fixa a l'horitzó.

ACCÈSSIT, CATEGORIA B
MARINA GRINÓ ANGLÈS
3R D'ESO C

FREQÜÈNCIA

Els carrers pels quals circulava mostraven desgast, esgotament; fins i tot les voreres estaven afeblides per la lluita que es vivia aquella primavera del 1948. A mesura que anava agafant embranzida, sentia com el fum de la gran ciutat veïna penetrava en la seva pell. La sensació va esfumar-se en entrar a l'oficina, però només per deixar pas a una altra toxicitat una mica més invisible. Un cop al seu “despatx”, com anomenava aquella taula desendreçada, ja el sentia apropar-se.

—Val més que t'afanyis avui; que no t'inxampi escapçant l'horari, o em faràs parlar—. Va sentir que deia en castellà. Sentir, perquè no se l'escoltava. Era el seu cap. I un dels únics coneixedors del que amagava.

Cada matí, en començar la jornada laboral, li anava a fer la guitza de mala manera, a servir-li el xantatge acompanyat de pudor de cigar. Les vuit hores van passar més lentes del que era normal.

Xino-xano, va refer el camí cap a la seva llar, o cap al que en quedava. No hi mancava cap tros, però hi havia un buit també invisible, que residia dins seu. Així i tot, la rebuda no la va decebre pas. Les tres criatures, afamades, van córrer a fer-li

abraçades i petons, i tot seguit van seure a fer el que en deien sopar, el que era un plat fix, la sopa que es venia a, si fa no fa, cinc cases de la seva. No donava per a molt, la feina a la impremta, i la petita i els dos nens no veien res més extraordinari que un mos de pa.

–Com és que no et donen ràdio, a tu?–. Va dir una veueta dolça, ara en català, cosa que s’agraïa. A la feina, aquella altra llengua se li feia brusca, desconeguda, l’idioma de la guerra, vocals tacades de sang.

–No sabrem mai quan tornarà?– Va continuar parlant la seva filla. I vet aquí el buit, el tros dins seu que no sabia del tot quan s’ompliria. Quan tornaria, més ben dit.

–M’encarregaré d’aconseguir-ne una, preciosa, t’ho prometo–. Va jurar, dirigint-se a aquelles galtes envermellides. I així van continuar sopant, amb el repic de les culleres contra la porcellana.

L’endemà no va esperar ningú i, abans que se n’adonés, ja tornava a fer el camí cap a la impremta, estossegant de nou entre el fum.

–Ja et pots anar animant, després de la desgana d’ahir. Vull aquestes manetes teves teclejant sense parar, entesos?– Un altre cop aquella remor que se li feia cruel, i aquella olor fosca que la feia cridar per dins seu. I així de simple, de sobtat, va adonar-se’n: res no canvia si no canvia res. I és que no podia

aturar una dictadura despietada, però podia resistir-s'hi, oposar-s'hi.

I, vet aquí el que podia canviar; que tothom a la impremta, a diferència d'ella, disposés d'una ràdio a casa. Aquell simple fet la feia enrabiada. El fet que casa seva fos privada de notícies. Que no sabia ben bé quan acabaria tot, quan ell tornaria.

Però l'oportunitat tampoc va esperar gaire: en qüestió de segons, feta la reflexió, va poder veure com el seu cap, el del xantatge de bon matí, s'enduia el seu abric i els seus cigars fora de l'oficina. Feia temps que es fixava en aquella rutina concreta i en el temps que li dedicava. I llavors, amb decisió, es va aixecar, sense despertar curiositat, ja que la guerra l'havia mort també per a la resta de treballadors, i va dirigir-se cap a l'única porta, la del despatx del cap. La seva mà, l'esquerra, la bona en tot, va obrir el pom, i l'esquena va unir-s'hi per a tancar-la just rere seu.

El despatx no era gaire diferent de la resta de l'oficina, només en destacava un armari, que li feia ulls. Abans de donar pas a un sospir de satisfacció, es va trobar obrint-lo i, davant, es va trobar el que s'esperava: una ràdio nova de trinca. I, a més a més, amb el seu nom gargotejat en un paper esgrogueït. L'eufòria es va apoderar d'ella, però va ser interrompuda per dos cops seguits a la porta, uns cops que reclamaven al cap.

—Ara no hi és—. va dir, mentre es treia la gorra i els cabells foscos i llargs li lliscaven per les espatlles. La seva veu era dolça, parlant en una llengua que no li ho resultava tant. Res

més innocent que una dona de la neteja, va pensar. I, en sentir que la porta es tancava de nou, va replegar-se els cabells dins la gorra en un gest automàtic i va agafar la ràdio, se la va amagar dins el vell abric i va estar-se rere la seva taula durant les llargues hores següents.

Aquell dia, anant de nou cap a casa, el fum del carrer va fer-se invisible per a ella. Avui sí, ella va poder deixar-se anar els cabells abans d'entrar per la porta.

PREMI, CATEGORIA C
DOUAA QADDOUR
1R BAT C

LA LLIBRERIA DEL SILENCI

La llibreria l'Avenç, en un carrer de Barcelona de color marró que semblava antic, era un lloc on el temps semblava haver-se aturat l'any 1939. La pols dansava tranquil·la en els raigs de sol que entraven per la finestra, i la senyora Carme, que era com una estàtua de por i tristesa –per què no? – era allà l'any 1958, quan la dictadura ho vigilava tot: els carrers, les converses i fins i tot els pensaments.

Al cap de poc, al vespre, es va sentir el timbre de la porta de la llibreria. La senyora Carme, sense girar el cap, va saber qui era... Era l'Àlicia, una adolescent de quinze anys amb el cor ple d'una gran ràbia silenciosa. Sota el matalàs amagava llibres vells que recollia de la biblioteca del seu avi. Ho feia cada dia, després del col·legi de les monges, un lloc on les seves preguntes sempre rebien la mateixa resposta:

–Calla, nena. No facis més preguntes.

Però entre les parets plenes de llibres de la senyora Carme, l'Àlicia sentia alguna cosa diferent. Sentia l'ombra d'un món que ja no existia, però que encara deixava una pista, com un senyal

a la pols. Era com notar l'esperança d'un reviscolar que sabia que no vindria.

La Carme era una dona de poques paraules i mai no li havia agradat parlar de política. Però una tarda, mentre l'Alícia buscava un poeta del qual ningú no volia parlar, la senyora Carme es va posar nerviosa. Va mirar cap a la porta amb els ulls plens de por i va dir amb una veu molt baixa:

–Ara no es pot tenir res d'aquell desgavell.

La paraula va quedar penjada a l'aire, pesada i perillosa: desgavell. La guerra, la derrota, el caos... Per a la Carme, era una cosa de la qual calia fugir, un record que calia amagar. Per a l'Alícia, que havia crescut sentint els sospirs dels seus pares, aquella paraula sí que semblava una cosa real, una cosa enorme que li havien pres.

De sobte, enmig d'aquell silenci que hi havia entre la Carme i l'Alícia, es va sentir el timbre de la porta de la llibreria i el crit d'una noia:

–Ets aquí, Alícia! Necessito entendre per què passes tant de temps llegint. Només fas la guitza als teus pares!

–Ets tu, Valentina! –va dir l'Alícia–. Crec que ja saps per què soc aquí; no cal que em facis sempre la mateixa pregunta.

Valentina era la seva millor amiga, una tarambana. Només pensava en balls, vestits nous i quedar amb nois. Sempre feia, a

l'Àlicia, la mateixa pregunta sense mala intenció. Però per a l'Àlicia, fer la guitza ja no era fer enfadar els seus pares perquè sí, era per buscar una resposta que no trobava enlloc, el sentit que s'amagava sota el silenci. Volia entendre per què el seu pare es quedava callat i trist quan algú deia la paraula “democràcia”, com si fos un record que fes mal.

Van passar hores, dies i mesos i, un dia, mentre remenava entre els llibres vells, va trobar un llibre prim amagat darrere d'uns volums. Aquell llibre no tenia coberta ni títol i les pàgines estaven plenes de ratllades i correccions fetes a mà. Era un recull de poemes escrits a màquina. Les paraules li arribaven a l'ànima com punxades: “llibertat”, “memòria”, “terra”. I en un vers deia:

“I van intentar escapar-nos de l'arrel, com es treu una mala herba.”

Llavors ho va entendre. “Escapar” volia dir “arrencar, treure-ho tot del sòl, fins i tot l'arrel més petita”. I va pensar en la senyora Carme, en els seus pares i en tots els qui callaven. El país sencer semblava haver estat escapat de la seva pròpia veu.

Va decidir arriscar-se. Va començar a copiar els poemes en quaderns petits, amb lletra molt petita, perquè ningú els pogués llegir des de lluny. Era el seu acte de rebel·lia, silenciós i privat. Una tarda, mentre ho feia a la babalà, sense parar gaire atenció al que l'envoltava, la senyora Carme s'hi va apropar sense fer soroll i es va posar darrere seu. L'Àlicia es va quedar gelada; estava segura que ara sí que la senyora Carme cridaria a la

polícia. Però la dona només va posar una mà sobre la seva espatlla.

—No ho facis aquí, nena —va dir amb una veu tan baixa que gairebé no se sentia—. Aquest lloc està envoltat de mirades.

La Carme va obrir una porta baixa al fons de la botiga que portava a una rebotiga estreta plena de caixes i llibres vells. Allà, dins d'una llauna, hi havia més papers: poemes, articles de diaris prohibits i fulls escrits a mà. Era l'arxiu del silenci, les paraules que ningú podia dir.

—El meu marit... —va començar la Carme, però la veu se li va trencar. No va poder continuar. L'Àlicia no va necessitar que li expliqués res més, perquè ho va entendre tot.

A partir d'aquell dia, la seva vida va canviar. Va començar a anar a la llibreria gairebé cada dia després de classe. El procés sempre era el mateix. Quan tancaven la persiana de la botiga, la senyora Carme li feia un senyal amb el cap i totes dues entraven a la rebotiga. Allà, a la llum d'una petita làmpada d'escriptori, l'Àlicia llegia cada full, cada nota i cada ratlla. No ho feia a la babalà, ho feia amb una atenció lenta i profunda, com qui està aprenent una llengua oblidada.

No eren només poemes. Hi havia fragments de diaris personals i cartes mai enviades. Llegia sobre el somni d'unes eleccions lliures, sobre la por dels primers anys quaranta, sobre el desesper. I, a poc a poc, va entendre que el desgavell no havia passat per casualitat. Era una ferida oberta que ningú deixava

que es curés. Cada lectura contrastava amb la realitat buida del seu dia a dia al col·legi.

Una setmana després va trobar, al fons de la llauna, un quadern fet a mà amb una coberta de tela blava. El títol deia: *La democràcia veritable*. El va obrir amb les mans tremolant. No eren poemes; era un estudi seriós, amb capítols i notes, sobre com podria funcionar un país lliure. Hi havia dibuixos amb línies, esquemes, propostes per a escoles i hospitals. Aquell quadern era la prova que la democràcia no era un fantasma, sinó una idea que algú havia pensat i treballat, amb les mans i amb intel·ligència.

Des d'aquell dia, el seu objectiu ja no va ser només llegir, sinó recordar-ho tot. Volia aprendre's els arguments i les idees; ho feia per necessitat, com qui respira. Van passar mesos. L'Alícia va aprendre's els textos gairebé de memòria. Els repetia per dins mentre caminava pel carrer, mentre feia els deures, mentre escoltava els discursos buits per la ràdio. Un dia, la Valentina li va preguntar, mig rient:

—Sempre estàs tan callada. En què penses?

I ella, per primera vegada, no es va sentir buida. Va notar el pes agradable de tot allò que sabia i que no podia explicar. I va somriure.

—En coses —va respondre.

Aquella nit, a casa, va obrir un quadern nou, no per copiar, sinó per escriure ella mateixa. Va començar amb les seves pròpies paraules. Va descriure la llibreria, la pols, la por de la senyora Carme, el pes de les paraules amagades. I va escriure:

“Els van voler escapçar-ho tot. Però l’arrel és llarga i s’ajunta amb la terra. No es pot treure del tot. Algun dia, aquesta terra tornarà a voler parlar.”

No sabia quan, ni com, però sabia, amb una seguretat que l’omplia de calma, que mentre ella guardés aquell secret, mentre llegís, recordés i escrivís, el brot estaria viu. I que, en la foscor i en el secret, allò que semblava mort sempre intentava reviscolar.

ACCÈSSIT, CATEGORIA C
GÉNESIS RODRÍGUEZ VELÁSQUEZ
1R BAT B

---

*QUAN EL SILENCI VOLIA FER-NOS
CALLAR*

L'hivern de 1948 va arribar a Barcelona amb una fredor espessa, com si l'aire mateix arrossegés el pes dels anys de dictadura. Els carrers del barri del Raval semblaven viure en un silenci forçat, només trencat pel soroll de les botes dels guàrdies i pels murmuris discrets de la gent, que parlava amb por, mesurant cada paraula. En aquell temps, la democràcia era només un record llunyà, gairebé prohibit, que alguns conservaven com un tresor ocult.

En Martí tenia disset anys i ja havia après a mirar a terra quan passava una patrulla. Treballava al taller del seu oncle, arreglant bicicletes gastades, ajustant frens i inflant rodes amb una paciència gairebé mecànica. La feina li agradava perquè li permetia concentrar-se en allò concret, tangible, lluny del desgavell polític i moral que havia deixat la guerra. Però, encara que s'hi esforçés, hi havia absències que no es podien reparar amb cap eina.

El seu pare havia desaparegut el 1941, detingut una matinada sense explicacions. La família sempre va dir que l'havien escapat de la seva vida com qui talla una branca massa visible.

Des d'aleshores, la casa havia quedat més silenciosa. La seva mare, la Teresa, sostenia aquell buit amb una fortalesa callada. No es permetia lamentacions en veu alta; només, de vegades, una mirada perduda mentre plegava la roba o remenava l'escudella.

–No facis res a la babalà, Martí –li repetia–. En aquests temps, cada pas compta.

Ell assentia. Sabia que qualsevol gest imprudent podia fer la guitza a la família sencera. La por no era un crit; era una presència constant, com una ombra que s'allargava a la tarda.

Els diumenges visitava l'avi Josep, que vivia en un pis modest, ple de llibres amagats darrere d'una falsa paret d'armari. Havia estat mestre abans de la guerra, i encara parlava amb la convicció tranquil·la de qui ha cregut en l'educació com a eina de llibertat. Amb ell, en Martí descobria una Catalunya que no havia conegut: escoles en català, debats a les places, esperança col·lectiva.

–No et deixis convertir en un tarambana que viu sense memòria –li deia l'avi–. El que som no ho poden prohibir.

Aquelles converses semblaven dins seu una inquietud nova. Fins aleshores, havia acceptat la realitat com un fet immutable. Però les paraules de l'avi eren com una roda interior que girava lentament, qüestionant el silenci imposat.

La primavera de 1951 va marcar un punt d'inflexió. L'augment del preu dels tramvies va provocar una protesta inesperada. La gent, en comptes d'agafar-los, caminava quilòmetres i quilòmetres per la ciutat. No hi havia crits ni pancartes, però la determinació es palpava a l'ambient. Aquella resistència silenciosa era més poderosa que qualsevol consigna.

En Martí observava els carrers amb una barreja d'admiració i temor. Veia obrers, dones grans, estudiants... tots avançant amb pas ferm. Ningú actuava a la babalà; hi havia una consciència compartida, una dignitat callada. Per primera vegada, va sentir que la por col·lectiva començava a esquarterar-se.

Una nit, tornant del taller, va trobar dos joves enganxant fulls ciclostilats en una paret fosca. Parlaven en veu baixa, però als seus ulls hi brillava una decisió que el va commoure. En Martí va dubtar uns segons. Pensà en la seva mare, en l'avi, en el pare absent. Finalment, va allargar la mà i va ajudar-los a repartir alguns papers.

Aquell gest era petit, gairebé insignificant, però per a ell suposava una frontera creuada. No es tractava de fer heroicitats, sinó de no resignar-se. Durant els anys següents, va continuar col·laborant discretament: amagava llibres prohibits al taller, avisava de possibles inspeccions, transmetia missatges breus. Tot amb prudència, sense estridències.

El 1958, l'avi Josep va morir. En buidar el pis, en Martí va trobar una nota entre les pàgines d'un llibre de poesia: "El país

tornarà a reviscolar. Potser jo no ho veuré, però tu sí.” Aquella frase li va provocar un nus a la gola. No era una promesa retòrica, sinó una convicció serena.

A finals dels anys cinquanta, el règim continuava ferm, però alguna cosa s’havia mogut. Hi havia una certa obertura econòmica, més contacte amb l’exterior, petites esclatxes per on entrava aire nou. No era encara la llibertat, però sí una embranzida lenta, gairebé imperceptible.

En Martí, ja adult, continuava treballant al taller. De vegades, mentre ajustava una cadena o soldava una peça, pensava en el pare i en l’avi. Entenia que la història no avança només amb grans revolucions, sinó amb la suma de milers de decisions discretes. Amb gent que, malgrat la por, es nega a viure d’esquena al que creu just.

El silenci havia volgut fer-los callar. Però sota aquella capa d’immobilitat, hi bategava una voluntat persistent. I en Martí sabia que, tard o d’hora, aquella voluntat acabaria trobant la manera de convertir-se en veu.

Premio Miguel de Cervantes
de narrativa

PREMIO, CATEGORÍA B
JULIET CAMILA SALAS
4.º ESO B

---

*UNA CRÍTICA AL CICLO INTERMINABLE
DE LA ESCLAVITUD MODERNA*

Días, tras días, tras días, tras días... hasta el fin del mundo...
días tras días.

No acaba nunca este sufrimiento de un ciclo interminable.

Un ciclo que solo beneficia a los ricos, a los malos, a los tiranos;
un ciclo que solo termina con la corrupción o con la muerte.

Un ciclo que lastima, rompe, traumatiza, quema, empobrece,
mata.

Un ciclo que pudre, y te pudre desde dentro.

Un ciclo que solo promete esclavitud.

Despertar, comer, trabajar, comer, trabajar, comer, dormir.

Despertar, comer, trabajar, comer, trabajar, comer, dormir.

Despertar, comer, trabajar, comer, trabajar, comer, dormir.

Despertar, comer, trabajar, comer, trabajar, comer, dormir...

No acaba, y cuando acaba, ya estás tres metros bajo tierra, en
donde tu única compañía son los gusanos y tu único paisaje es

la oscuridad, donde no hay brisa que mueva tu cabello, ni sol que te despierte, ni agua que te refresque.

Y en los últimos siete minutos de tu vida, cuando toda tu existencia pasa frente a tus ojos, solo verás tu esclavitud; solo verás como...

Despiertas, comes, trabajas, comes, trabajas, comes, duermes, despiertas, comes, trabajas, comes, trabajas, comes, duermes, despiertas, comes, trabajas, comes, trabajas, comes, duermes, despiertas, comes, trabajas, comes, trabajas, comes, duermes...

ACCÉSIT, CATEGORÍA B
NEUS CONTIJOCH
3.º ESO C

RECUERDOS

Como siempre, la niebla cubría la isla y me impedía ver más allá de la primera línea de mar. Ni hablar de la tierra que flotaba unos metros más adentro del agua. Sentí que iba a tener pesadillas con ese islote más días de los que podría contar.

Me llamo Alba, y no consigo quitarme de la cabeza la idea de zarpar en dirección a la isla que ni siquiera tiene nombre. No es que tenga un subconsciente suicida. No. Es porque, hace dos años, mi hermana Marina decidió que descubrir los misterios que esta isla escondía sería una idea maravillosa. No lo fue. Desde entonces, no la hemos vuelto a ver.

Perdida en mis pensamientos, tomé una decisión. No iba a quedarme de brazos cruzados. Ya no. Me dirigí al embarcadero y, sin darle demasiadas vueltas, me hice a la mar. Ya no había vuelta atrás.

Aunque, por culpa de la permanente niebla, la isla parecía muy lejana, no lo estaba: llegué a la orilla en menos de lo que canta un gallo. No negaré lo asustada que estaba; sería una pérdida de tiempo intentarlo. Aun así, comencé a andar por el caminito de rocas que partía de la pequeña cala donde me encontraba.

Cuando los árboles empezaron a ser más altos y la vegetación más frondosa, noté que el sol comenzaba a esconderse. Entonces mi imaginación me jugó una mala pasada: me pareció ver un movimiento entre el bosque.

—¿Qué haces aquí?

Vaya... no era mi imaginación. Un chico con aire antiguo me estaba observando.

—No deberías estar aquí. Vete. Coge lo que sea con lo que has venido y márchate ahora, por favor.

Claro que sí, como si yo hiciera caso a desconocidos con esas formas, ¡Ja!

—Emmm... Perdona, pero no puedo —¿Se lo cuento? —He venido aquí por algo y aún no lo he conseguido. Lo siento.

—No lo sentía.

Cuando me miró con una ceja levantada, añadí:

—Está bien. He venido a buscar a mi hermana. Se llama Marina.

Se llamaba, pero suficiente información le había dado ya.

Al escuchar el nombre de Marina, le cambió la cara por completo. No supe interpretar si para bien o para mal, pero estaba claro que la conocía.

—¿De qué la conoces?

Hizo ademán de marcharse, así que lo cogí del brazo y lo obligué a mirarme.

—Mira, me voy a quedar aquí hasta que sepa algo de mi hermana. Puedes contribuir a que eso sean quince minutos o quince días. Tú eliges.

Parece que esas palabras hicieron algún efecto sobre él, porque se puso a pensar con la mirada perdida.

—Mira, puede que no te lo creas, pero esto no es una isla. Esto es como un almacén de recuerdos. Todo lo que ha pasado una noche aquí se queda atrapado. Nadie puede salir. Por eso necesito que te vayas antes de que se vaya el sol.

—¿Perdona? ¿Un almacén de recuerdos? ¿En serio? —Me estaba tomando el pelo, ¿no?

—Entonces, Marina está atrapada aquí, ¿verdad? —En realidad, tenía un poco de sentido.

—Sí... y tú también. Más o menos. Yo soy el ancla. La persona encargada de mantener los recuerdos alejados del presente. Me llamo Aaron.

—Si eres el ancla, también debes poder dejar que se mezclen, ¿no?

—Ja, ja. Créeme que de intentarlo ya lo he intentado. Pero necesito un punto de referencia de cada lado.

—Bueno, en ese caso, aquí me tienes a mí. Y no creo que Marina tenga ningún problema en colaborar.

—No lo entiendes. Si dejo de ser el ancla, perderé todos mis recuerdos. Todos. Y no sé si arriesgarme vale la pena.

Eso no me lo esperaba. Lo reconozco. Iba a tener que esforzarme si quería convencer a Aaron.

—En ese caso, Aaron, creo que tenemos mucho de lo que hablar. Me llamo Alba, y espero que no tengas mucho sueño.

PREMIO, CATEGORÍA C
CLARA SEGÚ
2.º B A T A

---

*ME HA MOJADO LA CARA UNA LÁGRIMA
CON UN OLOR DESCONOCIDO*

Me ha mojado la cara una lágrima con un olor desconocido.

O quizá olvidado, más que desconocido. Me ha mojado la cara una lágrima con olor a miedo. Con olor a nudo en el estómago y a “ojalá me hubiera dormido antes”.

De ese olor que tienen los sentimientos escondidos, tapados y borrados, que es el mismo que tienen tus manos en mi espalda. El olor a “debería decirte lo que siento” o a “debería seguir fingiendo”. El mismo que tienen tus abrazos y muy parecido al que queda en tus sábanas cuando olemos a nosotros.

Olor a playa, quizá. Olor a caricia y a patadas por debajo de la mesa. Pero también olor a incertidumbre y a duda. De nervios, de “quizá no debería haberlo enviado” y de “quizá debería haberle dado un beso antes de irse”.

Olor a sentirme segura donde me siento atrapada, a tener miedo de quererte y de que me quieras. De no querer y tener ganas al mismo tiempo. De quererte y de querer tenerte al mismo tiempo.

Y ahora tengo la cara mojada. Estaba tan acostumbrada a que fuera el pelo el que goteaba y mojaba todo el suelo de mi habitación, que ahora que tengo la cara mojada, no me quedan toallas para secarla. Porque me ha mojado la cara una lágrima con un olor desconocido. O quizá olvidado, más que desconocido. Con olor a arriesgarse y a que ya es tarde para echarme atrás.

Porque ya has impregnado las paredes de mi habitación con tu olor y ahora no puedo evitar olerte antes de dormirme.

Ojalá lo sientas tú también: el olor a mí, a ti y a nosotros. Ojalá se me quede en los dedos que he usado para secarme la lágrima y ojalá lo huelas cuando se encuentren con los tuyos.

Me ha mojado la cara un olor desconocido. Y no es un mal olor; solo me da miedo que se vuelva demasiado intenso.

ACCÉSIT, CATEGORÍA C
AYA EN NADI
2.º BAT A

CARTA BAJO LAS LUCES DE CHIANG MAI

Chiang Mai, 24 de noviembre.

No sé ni por qué estoy haciendo esto. Bueno, sí que lo sé. Me dijiste mil veces que viniera aquí, que soltar un farolillo en el festival de Yi Peng era como mandar un mensaje directo al cielo. Y aquí estoy, rodeado de parejas que se abrazan y sonrían bajo miles de luces, mientras yo me muerdo los labios, deseando que no se note que soy el único que está aquí solo, solo con un nudo en la garganta.

Me he sentado en el suelo, apartado de todo el ruido (o eso he intentado), para escribirte esto. Huele a incienso y a comida callejera, pero si cierro los ojos y pienso, aún puedo recordar un atisbo de tu característico olor a coco. Fue lo primero que noté aquella noche de guardia en el hospital, cuando te encontré peleándote con la máquina de vending de la planta tres. Estabas desesperada, hablando sola y dándole golpes al cristal porque se había tragado tus últimas monedas y no soltaba tu paquete de Kinder Bueno. La sorpresa te la llevaste cuando te giraste a verme con esa cara de pocos amigos y te diste cuenta de que, en realidad, ya no quedaban más y que el último me lo había llevado yo justo un minuto antes. Por la cara que me pusiste,

no me quedó otra que ofrecerte la mitad, y acabamos sentados en el suelo del pasillo, compartiendo las barritas y soltando todo el lastre que llevábamos encima sin conocernos de nada.

Me encantaba mirarte cuando te quedabas pensativa y te enredabas un mechón de pelo en el dedo, o esa manía de morderte el labio cuando veías a alguien pasarlo mal y te morías por acercarte a ayudar. Siempre te preocupabas por el dolor del resto más que por el tuyo. Tenías demasiada bondad para este mundo de mierda.

También me acuerdo de cuando me dabas la chapa con los libros trágicos que leías, como Boulevard o Bajo la misma estrella. Te ponías a llorar como una magdalena, con los ojos hinchadísimos, y yo siempre te vacilaba. Te decía que eran solo historias, que no tenía sentido sufrir así por personajes que ni siquiera existen. ¿Quién me iba a decir a mí que ahora soy yo el que no puede parar de llorar, y que lo nuestro iba a doler más que cualquiera de tus libros?

Me muerdo los labios de la rabia cada vez que pienso en aquella noche de nieve. Maldito orgullo de mierda. Si no nos hubiéramos peleado por esa estupidez, si no te hubiera dejado marcharte sola y cabreada bajo la tormenta... quizá hoy estaríamos aquí los dos. Me siento tan culpable que hay días en los que el aire simplemente no me entra en los pulmones. He intentado anestesiarlo todo, ya sabes: saliendo, bebiendo hasta olvidar mi nombre, haciendo todas esas tonterías que a ti sé que te pondrían de los nervios. Pero se acabó huir. He venido hasta

aquí para prometerte que voy a cambiar, que voy a intentar ser la persona que era contigo.

He terminado de escribir. Voy a pegar este papel al farolillo y a dejar que suba. Dicen que si no ha sido en esta vida, será en la siguiente. Y te juro que te voy a buscar. No me importa cuántas vidas hagan falta.

Espérame allí arriba, que esto solo es un punto y seguido. Perdóname por llegar tarde al viaje que planeamos, pero te prometo que, tarde o temprano, volveremos a ser uno.

Con amor,

James.

